

The Holy See

Üzenet az ifjúság 14. világnapjára

II. János Pál pápa
1999. március 28.

Az Atya szeret titeket (vö. Jn 16,27)

Kedves Fiatal Barátaim!

1. Az immár közvetlen közel lévő Jubileumi évre tekintettel az 1999. évnek az a feladata, hogy „a hívő ember horizontját tágítsa ki Krisztus távlata szerint, mely »a mennyei Atya távlata«, aki Őt küldte, s akihez visszatért” (TM 49). Lehetetlen ugyanis Krisztust és az ő jubileumát ünnepelni anélkül, hogy Vele együtt oda ne fordulnánk Istenhez, az ő Atyjához és a mi Atyánkhoz (vö. Jn 20,17). A Szentlélek is az Atyához és Jézushoz vezet bennünket: Ő tanít meg rá, hogy mondjuk: „Jézus a Úr” (vö. 1Kor 12,3), és képessé tesz arra, hogy így szólítsuk Istent: „Abba, Atya!” (vö. Gal 4,6).

Meghívlak hát Titeket és az egész Egyházat, hogy forduljunk az Atya Isten felé, és csodálkozó hálával hallgassuk Jézus kinyilatkoztatását: „Az Atya szeret titeket!” (vö. Jn 16,27). E szavakat adom át nektek mint az Ifjúság 14. Világnapjának témáját.

Kedves Fiatalok, fogadjátok el a szeretetet, mellyel az Atya előbb szeretett titeket (vö. 1Jn 4,19). Ragaszkodjatok ehhez a bizonyossághoz, mely egyedül képes értelmet, erőt és örömet adni az életnek: az ő szeretete soha el nem hagy titeket, a béke veletek kötött szövetsége nem veszíti hatályát soha (vö. Iz 54,10). A tenyerébe írta Ő a neveteket (vö. Iz 49,16).

2. Az emberi szívben, ha nem is mindig tudatosan és világosan, mélységes vágy él Isten után, amit Antiochiai Szent Ignác nagyon szépen fejezett ki így: „Élő víz csobog bennem és mondja: Jöjj az Atyához!” (Rómaiakhoz írt levél 7). Mózes pedig így könyörgött a hegyen: „Uram, mutasd meg nekem dicsőségedet!” (Kiv 33,18)

„Istent soha senki nem látta. Az egyszülött Fiú, aki az Atya ölén van, ő maga nyilatkoztatta ki.” (Jn

1,18) Elég volna hát az Atya megismeréséhez megismerni a Fiút? Fülöp nem könnyen hagyja meggyőzni magát: „Mutasd meg nekünk az Atyát” kéri. Sürgető kérése várakozásunkat felülmúló választ kap: „Oly régóta veletek vagyok, és nem ismertél meg engem, Fülöp? Aki engem látott, látta az Atyát” (Jn 14,811).

A Megtestesülés óta van egy emberi arc, amelyen látni lehet Istent: „Higgyétek el nekem, hogy én az Atyában vagyok és az Atya énbennem” mondja Jézus már nemcsak Fülöpnek, hanem mindazoknak, akik hinni fognak benne (14,11). Attól fogva, aki befogadja Isten Fiát, azt fogadja be, aki őt küldte (vö. 13,20). És viszont: „Aki engem gyűlöl, gyűlöli az én Atyámat is” (15,23). A Megtestesülés óta új kapcsolat lehetséges a Teremtő és a teremtmény között, tudniillik a gyermek kapcsolata atyjával: a tanítványoknak, akik meg akarták ismerni Isten titkaiba és kérték Jézust, hogy ennek érdekében tanítsa meg őket imádkozni, Ő a Miatyánkra, Tertullianus szerint „az egész evangélium összefoglalására” (De oratione 1) tanította meg őket. Ez az imádság megerősíti gyermekségünket (vö. Lk 11,14). „Egyrészt ennek az imádságnak a szavaiban az egyszülött Fiú adja nekünk azokat a szavakat, melyeket az Atya neki adott: Ő a mi imádságunk Tanítómestere. Másrészt mint Megtestesült Ige a maga emberi szívében ismeri embertestvérei szükségleteit, és azokat kinyilatkoztatja nekünk: Ő a mi imádságunk mintaképe.” (KEK 2765)

János Evangéliuma azáltal, hogy közvetlenül tanúskodik Isten Fiának életéről, megmutatja az utat, melyen eljuthatunk az Atya megismerésére. Az „Atya” megszólítás Jézus titka, éltető eleme, élete. Vajon nem ő az egyszülött Fiú, az elsőszülött, akit az Atya szeret, akié minden, aki az Atyánál volt a teremtés előtt és részese az ő dicsőségének? (vö. Jn 17,5) Jézus az Atyától kapott hatalmat mindenk fölött (vö. 17,2), az Atya adta át neki az üzenetet, melyet hirdetni kellett (vö. 12,49) és a művet, melyet végre kellett hajtania (vö. 14,31). Még a tanítványokat sem tekinti sajátjainak: az Atya adta neki őket (vö. 17,9), megbízva őt a feladattal, hogy őrizze meg őket a gonosztól, hogy senki el ne vesszen közülük (vö. 18,9).

A főpapi ima, melyet akkor mondott el, amikor eljött az óra, hogy ebből a világból átmenjen az Atyához, föltárja a Fiú lelkületét: „Atyám, dicsőíts meg engem magadnál azzal a dicsőséggel, amelyben részem volt nálad, mielőtt a világ lett” (Jn 17,5). Mint Örök Főpap áll a megváltottak megszámlálhatatlan seregének élére. Elsőszülöttként a testvérek sokaságában ő vezeti el az egy akolba a szétszóródott bárányokat, hogy végül „egy nyáj legyen és egy pásztor” (Jn 10,16). Megváltó művének köszönhetően az a szeretetkapcsolat, mely a Szentháromságon belül él, kiárad az Atya és a megváltott emberiség kapcsolatára is: „Az Atya szeret titeket!” Hogyan érthetnénk meg a szeretet e misztériumát a Szentlélek tevékenysége nélkül, akit az Atya Jézus imádságára árasztott ki a tanítványokra (vö. Jn 14,16)? Az örök Ige megtestesülése az időben és azok örök születése, akik a keresztség révén belé testesülnek, nem volna érthető a Szentlélek éltető tevékenysége nélkül.

3. „Isten úgy szerette a világot, hogy egyszülött Fiát adta oda, hogy aki benne hisz, meg ne haljon, hanem örök élete legyen” (Jn 3,16). Isten szereti a világot! És a visszautasítás ellenére, amire a

világ képes, Isten mindvégig szeretni fogja. „Az Atya szeret titeket” öröktől fogva mindörökké: ez a hallatlan újdonság, „az a nagyon egyszerű és megindító üzenet, amit az Egyháznak át kell adnia az embereknek” (CL 34). Ha a Fiú mindössze csak ennyit mondott volna el nekünk, elég volna. „Nézzétek, mekkora szeretettel van irántunk az Atya: Isten gyermekeinek hívnak minket, és azok is vagyunk” (1Jn 3,1). Nem vagyunk árvák, módunk van szeretni. Mert mint tudjátok nem tud szeretni az, akit nem szeretnek.

De hogyan lehet hirdetni ezt az örömhírt? Jézus megmutatja a módját: hallgatnunk kell az Atyát, hogy taníthasson minket (vö. Jn 6,45), és meg kell tartanunk a parancsait (vö. 14,23). Azután az Atyának ez az ismerete növekedni fog: „Megismertettem velük a nevedet, és ezután is meg fogom ismertetni” (17,26), és a Szentlélek műve lesz, hogy bevezet minket a teljes igazságba (vö. 16,13). A mi korunkban, sokkal inkább, mint korábban, az Egyháznak és a világnak szüksége van olyan „misszionáriusokra”, akik szavukkal és példájukkal hirdetni tudják ezen alapvető és vigasztaló bizonyosságot. Ennek tudatában engedjétek „formálni” magatokat ti, mai fiatalok és az új évezred felnőttei az Egyház iskolájában. Az Egyházban és a legkülönbözőbb életkörülményeitek között legyetek az Atya szeretetének hihető tanúi! Tegyétek láthatóvá ezt a szeretetet döntéseitekben és tetteitekben, a személyek elfogadásában és szolgálatában, Isten akaratának és parancsainak hűséges elfogadásában.

„Az Atya szeret titeket”. E csodálatos üzenet beépül a hívő szívébe, aki Jézus szeretett tanítványához hasonlóan a Mester keblére hajtja a fejét, és hallja tőle a bizalmas szavakat: „Aki szeret engem, azt az én Atyám is szeretni fogja, én is szeretni fogom őt, és kinyilatkoztatom neki magamat” (Jn 14,21), mert „az örök élet az, hogy megismerjenek Téged, egyetlen igaz Istent, és azt, akit küldtél, Jézus Krisztust” (17,3).

Az Atya szeretetének különféle tükröződései az atyaságnak azok a formái, amelyekkel életetek során találkoztok. Elsősorban a szüleitekre gondolok, akik Isten munkatársai voltak az élet ajándékozásában és nevelésükben: tiszteljétek őket (Kiv 20,12) és legyetek hálásak irántuk! A papokra és a többi Istennek szentelt személyre gondolok, akik barátaitok, az élet tanúi és tanítói számotokra „hitetek gyarapodására és örömére” (Fil 1,25). Gondolok minden igaz tanítótokra, akik emberségükkel, bölcsességükkel és hitükkel meghatározó módon járulnak hozzá keresztény, s ezért teljes emberi növekedésükhez. Adjatok hálát az Úrnak mindazokért, akik életetek során segítségtekre voltak.

4. Az Atya szeret titeket! Isten ezen megelőző szeretetének elkerülhetetlenül „mindenkit arra kell indítania, hogy Krisztushoz, az ember Megváltójához ragaszkodva rálépjen az igaz megtérés útjára Ebben az összefüggésben kell átélni és ünnepelni a bűnbánat szentségét.” (TM 50) „A bűn visszaélés azzal a szabadsággal, amelyet Isten a teremtett személyeknek ajándékoz azért, hogy szeretni tudják őt és egymást” (KEK 387); a keresztségben kapott isteni élet visszautasítása, az igaz Szeretet elutasítása. Az embernek ugyanis megvan az a félelmetes hatalma, hogy akadályozhatja Isten minden jót ajándékozó akaratának érvényesülését. A személy szabad

akarataból fakadó bűn (vö. Mk 7,20) megsérti az igaz szeretetet; megsebzí az emberi természetet és bomlasztja az emberi szolidaritást önző magatartásával, szavaival és tetteivel (vö. KEK 1849-50). A háttérben a szabadság áll, mely kitárul a szeretet előtt, vagy elzárkózik előle. Ez az ember állandó drámája, aki gyakran választja a rabszolgaságot azért, hogy aláveti magát félelmeknek, kedvteléseknek, téves szokásoknak, bálványokat farag magának, melyek uralkodnak rajta, ideológiákat talál ki, melyek elsilányítják emberségét. János evangéliumában olvassuk: „Mindaz, aki bűnt követ el, rabszolga” (8,34).

Jézus mindenkinek mondja: „Térjete meg és higgyetek az evangéliumnak” (Mk 1,15). Minden őszinte megtérés kezdete Istennek a bűnösre vetett pillantása. E pillantás érezhető az aggódó keresésben, a keresztig elmenő szenvedésben, a megbocsátani akarában, és sajátos ellentétként a rendetlenségnek, amibe a bűnös épp elmerült megbecsülésével és szeretetével készíti a bűnöst arra, hogy akarja megváltoztatni életét. Példa erre Lévi (vö. Mk 2,13-17), Zakeus (vö. Lk 19,1-10), a házasságtörő asszony (vö. Jn 8,1-11), a lator (vö. Lk 23,39-43), a samariai asszony (vö. Jn 4,1-42): „Az ember képtelen szeretet nélkül élni. Magára marad, érthetlenné válik önmaga számára, értelmét veszíti az élete, ha szeretetet nem kap, szeretetet nem talál, nem vehet benne részt és nem teheti a szeretetet magáévá.” (Redemptor hominis 10) Amikor az ember fölfedezi és megízleli Isten irgalmasságát és megbocsátását, nem tud másként élni, csak folytonos megtérésben Őhozzá (vö. Dives in misericordia 13).

„Menj, és többé ne vétkezzél” (Jn 8,11): a megbocsátás ingyenes ajándék, de az embernek élete határozott jobbításával kell rá válaszolnia. Isten nagyon jól ismeri teremtményeit! Ő tudja, hogy szeretetének mindig nagyobb megnyilvánulása végül is fölébreszti a bűnösben a bűn utálatát. Ezért Isten szeretete a folytonos megbocsátásban bontakozik ki.

Mily sokatmondó a tékozló fiú példabeszéde! Attól a perctől kezdve, hogy elhagyta otthonát, atyja aggodalmak között él; várja, reménykedik, vizsgálja a láthatárt. Tiszteli fia szabadságát, de szenved. Amikor pedig a fiú elhatározza, hogy hazatér, messziről meglátja, elébe siet, karjaiba zárja és örömeiben parancsot ad: „Húzzatok gyűrűt az ujjára a szövetség jeleként, hozzátok ide a legszebb ruhát és adjátok rá az új élet szimbólumaként, adjatok sarut a lábára a visszanyert méltóság jeléül és lakomázzunk, mert ez a fiam halott volt, de életre támadt, elveszett, de megkerült!” (Lk 15,11-32)

5. Jézus, mielőtt visszatért volna az Atyához, rábízta Egyházára a kiengesztelődést (vö. Jn 20,23). A belső bánat önmagában tehát nem elegendő Isten megbocsátásának elnyeréséhez. Az egyházi közösséggel való kiengesztelődésben nyerjük el a Vele való kiengesztelődést. Ezért a bűn beismerése egy konkrét szentségi cselekményben, a szentgyónásban történik a bűnök megbánásával és megvallásával és az új életre szóló elhatározással az Egyház szolgálja előtt.

A mai ember, sajnos, minél inkább elveszíti a bűn iránti érzékét, annál kevésbé keresi Isten bocsánatát: korunk sok problémája és nehézsége innen fakad. Meghívlak benneteket, hogy ebben

az évben fedezték föl a tékozló fiú példázatának figyelmes átelmélkedésével a bűnbánat szentsége kegyelmének szépségét és gazdagságát. Mert e példabeszéd nemcsak a bűnt hangsúlyozza, hanem Isten irgalmasságát és gyengédségét is. Imádságos, szemlélődő, csodálkozó és bizakodó lelkülettel hallgatva az Igét, mondjátok Istennek: „Szükségem van rád, számítok rád, hogy létezhesek és élhesek. Te erősebb vagy, mint az én bűnöm. Hiszek életem fölötti hatalmadban, hiszek abban, hogy képes vagy üdvözíteni engem úgy, ahogy most vagyok. Emlékezzél meg rólam! Bocsáss meg nekem!”

Nézzetek magatokba. A bűn, még mielőtt sértene egy erkölcsi törvényt vagy szabályt, vét Isten ellen (vö. Zsolt 50,6), a felebarátok ellen, önmagatok ellen. Álljatok Krisztus elé, az Atya egyszülött Fia elé, aki minden testvér példaképe. Egyedül ő tudja kinyilatkoztatni nekünk, milyen legyen a magatartásunk az Atya iránt, a felebarátok iránt, a közösség iránt, hogy békességben lehessünk önmagunkkal. Az Evangélium által nyilatkoztatja ki ezt, ami azonos Jézus Krisztussal. Az egyikhez való hűség a másikhoz való hűség mértéke.

Bizalommal közeledjete a gyónás szentségéhez: a bűnök megvallásával fejezitek ki, hogy elismeritek a hűtlenséget és szakítani akartok vele; tanúsítjátok, hogy szükségtek van a megtérésre, a kiengesztelődésre, hogy megtaláljátok Jézus Krisztusban az istengyermekség megbékéltető és termékeny állapotát; kifejezitek a szolidaritást a felebarátok iránt, akiket a bűn szintén megsértett (vö. KEK 1445).

Végül a gyónásban hálás szívvel megkapjátok a paptól a feloldozást: ez az a pillanat, amikor a bűnbánó bűnös fölött az Atya kimondja az éltető szavakat: „Ez a fiam életre támadt!” A szeretet Forrása újra életre kelt, s képessé tesz az önzés legyőzésére és a korábinál erősebb szeretetre.

6. „Szeresd a te Uradat Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből! Ez a legfőbb, az első parancs. A második hasonló ehhez: Szeresd felebarátodat, mint önmagadat! E két parancsolaton függ az egész Törvény és a Próféták.” (Mt 22,3740) Jézus nem azt mondja, hogy a második parancsolat azonos az elsővel, hanem „hasonló” hozzá. A két parancsolatot tehát nem lehet fölcserélni egymással, mintha az istenszeretet parancsát automatikusan teljesíteni lehetne a felebaráti szeretet megtartásával, vagy megfordítva. Mindegyiknek megvan a maga sajátos tartalma, és mindkettőt meg kell tartani. Jézus azonban összekapcsolja őket, hogy mindenki számára világossá tegye, mily szorosan összetartoznak: lehetetlen az egyik megtartása a másik nélkül. „Elválaszthatatlan egységüket Jézus életével és szavaival tanúsította: küldetése a megváltó kereszten éri el tetőpontját, mely jelzi, hogy az Atya és az emberiség iránti szeretete egymástól elválaszthatatlan” (Veritatis splendor 14).

Ha tudni akarjuk, valóban szeretjük-e Istent, meg kell vizsgálnunk, hogy igazán szeretjük-e a felebarátainkat. S ha tudni akarjuk, hogyan szeretjük a felebarátot, meg kell kérdeznünk, hogy valóban szeretjük-e Istent. Mert „aki nem szereti felebarátját, akit lát, nem szeretheti Istent, akit nem lát” (1Jn 4,20), és „abból tudjuk, hogy szeretjük Isten fiait, ha szeretjük Istent és megtartjuk parancsait” (5,2).

A Tertio millennio adveniente apostoli levelemben arra buzdítottam a keresztényeket, hogy „hangsúlyozzák még elszántabban az Egyház törődő érdeklődését a szegények és elhagyottak iránt” (51. p.). Különlegesen törődő, nem kizárólagos érdeklődésről van szó. Jézus fölszólít a szegények szeretetére, mert ők éppen sebezhetőségük miatt különleges figyelmet érdemelnek. A szegények jól tudjuk egyre többen lesznek az úgynevezett gazdag országokban is, annak ellenére, hogy e világ javai mindenkié! A szegénység minden formája kihívás a keresztény szeretet számára. E szeretetnek azonban társadalmi és politikai elkötelezettséggé is kell válnia, mert a világ szegénységének problémája olyan konkrét föltételektől függ, melyeket a szeretet civilizációját építő jóakarátú férfiaknak és nőknek kell átformálniuk. A bűn olyan struktúrái léteznek, melyek csak mindazok együttműködésével győzhetők le, akik ahelyett, hogy kizsákmányolnák a másikat, képesek „elveszíteni” magukat érte, s ahelyett hogy elnyomnák, képesek „szolgálni” őt (vö. Sollicitudo rei socialis enc. 38).

Kedves Fiatalok, külön is meghívlak titeket arra, hogy legyenek konkrét kezdeményezéseitek a szegényebbekért és a szegényebbekkel együtt. Vegyetek részt nagylelkűen más országokban élő kortársaitok testvéries, szolidáris kezdeményezéseiben: a szegények személyében legalább valamit viszonzhattok az Úrnak mindazért, amit nektek, szerencsésebbeknek ajándékozott. Ugyanakkor alapvető döntések is közvetlenül láthatóvá válhat, amikor életeteket határozottan Isten és a testvérek felé irányítjátok.

7. Mária személyében összefoglalja az Egyház egész misztériumát, ő „az Atya választott leánya” (Tertio millennio adveniente 54), aki szabadon befogadta és készségesen válaszolt Isten ajándékára. Az Atya „leánya” kiérdemelte, hogy a Fiú anyja legyen: „Legyen nekem a te igéd szerint” (Lk 1, 38). Isten anyja ő, mert tökéletesen az Atya leánya.

Mária szíve csak arra vágyik, hogy támogassa a keresztényeket istengyermeki életükben. Mint jószágos anya szüntelenül Krisztushoz vezeti őket, hogy őt követve megtanulják, milyen kapcsolatban kell élniük a mennyei Atyával. Mint a kánai menyegzőn arra buzdítja őket, hogy tegyék meg, amit Fia mond (vö. Jn 2,5), tudván, hogy ez az út vezeti el őket az „irgalmas Atya” házába (vö. 2Kor 1,3).

Az ifjúság 14. világnapja, melyet idén a részegyházakban fognak tartani, az utolsó a nagy jubileumi találkozó előtt. Ezért különleges jelentősége van a 2000., nagy jubileumi év előkészítésében. Kérem, hogy legyen mindegyikötök számára új találkozási alkalom az élet Urával és az ő Egyházával.

Máriára bízom életetek útját, és kérem őt, készítse elő a szíveteket az Atya kegyelmének befogadására, hogy szeretetének tanúivá lehessetek.

Hitben és evangéliumi elkötelezettségben gazdag újesztendőt kívánva e gondolatokkal adom rátok egész szívemből áldásomat.

A Vatikánból, 1999. január 6-án, Urunk megjelenésének ünnepén

Copyright © Dicastero per la Comunicazione - Libreria Editrice Vaticana